

Viimein Matikainen paiskautui puuta vasten. Joen pohjasta törrötti kaatunut puu, joka oli jäänyt kiinni joen pohjaan. Matikainen tarttui puuhun kaikin voimin. Vesi oli kylmää ja kangisti Matikaisen jäseniä. Tassuja palelsi, eivätkä ne liikkuneet enää ketterästi. Ilveksen poikanen itki hädissään. Se ei päässyt ylös vedestä. Se roikkui vedessä puun varassa ja huusi niin lujaa kuin jaksoi.

— Äitii! Tule auttamaan! Äitii!

Mutta Matikainen oli kaukana pesämailtaan, eikä emo kuullut Matikaisen huutoa.

Samaan aikaan, keskellä rauhallisinta metsää, nautti pieni keiju talviuntaan omassa lämpimässä talvipesässään. Keiju näki unta, jossa oli lämmin kesäpäivä ja hän hyppeli ja leijaili hattarapilvillä kukkaisniityllä toisten keijujen kanssa. Keiju maiskutti unissaan suutaan:

— Hmm, kuinka hyvälle hattarapilvet maistuvatkaan! Mutta kuka itkee, keskellä hattaramerta..? Keiju raotti silmiään. Kuuluiko ääni sittenkään hattarameren keskeltä? Ei, ei se ollutkaan unta. Keiju hieroi silmiään ja kurkisti harsoisten ikkunaverhojen takaa.

— Kyllä, vielä on talvi. Mutta kuinka minä nyt jo heräsin? Kesken talviunien?

